

ΡΟΜΙΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρουμέν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐνιακόσια δεκαπέντε δοξασιμένο,
ποῦ μὲ μάντιες εὐδοιῶνους ἀγαθὰ κι' ἐγὼ προσμένω.

Ἰουνίου μηνὸς εἰκοστή,
ἀτμοσφαῖρα τὰ μάλα βραστή.

Ποῦντος χίλια καὶ τρακόσια καὶ τριάντα σὺν ἡκτῷ,
τοῦ Ναυάρχου τῆς Ἀγγλίας ἀνακαινωθὲν φρικτό.

Συνομιλία γὰρ τὴν Ἀγγλίαν.

ποῦ βρίσκου' μπρὸς τοὺς βροχαῖς κι' ὄμιχλαις,
καὶ κνηγιούνε καὶ πιάνου τοῖς χιλιαῖς.

Φ.— Τάμαθες, Περικλέτο;
Π.— Κουβένταις δὲν σηκώνω...
μήπως θὰ μοῦ μιλήσῃς πάλι γὰρ τὸν Βαρόνο;
Φ.— Βρὲ ποῖο Βαρόνο, μπέστητα;... θὰ σοῦ μιλήσω γι'
σπουδαῖα καὶ μεγἀλα. [ἄλλα

᾿Ω! δὲν μ' ἀρέσει τῆς μάχης πλεόν
ἢ ξυφολόγη, τὸ τόσοσ ἀίμα,
κι' ἢ μαύρη φρίκη τόσοσ δαιμόν.

Π.— Δὲν θέλω πιά ν' ἀκούω, καὶ μήτε νὰ μιλῶ
γὰρ τίποτα, φαφούτη...
μέσα στὴ ζέστη τοῦτη
ἔλω κι' αὐτὰ καὶ στόμα συγχρόνως νὰ σφαλῶ.

Μέσα σὰ πόντον εἰρήνης πλεόν
θέλω Βαρόνου νὰ βλέπω βλέμμα
καὶ τὸκ τῆς ὥρας ἐρατεινόν.

Φ.— Τάμαθες, Περικλέτο;
Π.— Τί θέλεις, βρὲ, νὰ μάθω;
ἔγω μ' αὐτὴ τῇ ζέστῃ θὰ τραλλαθῶ, θὰ πάθω.
Φ.— Μὴ τάχατε στῆς ζέσταις δὲν εἶσαι μαθημένος;
γχατὶ νὰ κἀνης εἶσαι,
διαβόλου σκυλοπέτα,
κόρα ποῦ πυρπολεῖται τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος;

Φ.— Ἡ ζέστη, κουτοσὸδότη,
σ' ἀπείραξε τῶντι
σὲ τοῦτον τὸν καιρόν.

Κι' ἐν μέσῳ συμφορῶν
παράποτε μεγάλων
παρλάρεις ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

Π.— Δὲν θέλω πιά ν' ἀκούω, καὶ μήτε νὰ μιλῶ...
μέσα στὴν κἀφα τοῦτη
γίνεται σὺν κουρκουτὶ
τὸ λίγο μου μῆλαλό.

Ἐν τούτοις τώρα νέον δεινὸν κυκλοφορεῖ...
τὸν Ναύαρχο τὸν Ἀγγλο τὸν ἔπιασε μπουρλί,
καὶ μέσα σὲ πολέμων φρικτῶν ἐπιληψίας
καὶ μὲς στὴν στενοχώρια μας
ἐπαπειλεῖ καὶ τοῦτος πῶς τώρα νησφίαις
θὰ κἀνη' στὰ βαπόρια μας.

Μὴ μ' ἀναφέρῃς περὶ πολέμων,
ἔσοος ὀλέθρου σαλπίζεις δαίμων,
μὴ μ' ἀναφέρῃς τώρα ξανά
τὰς Καλλιπόλεις καὶ τὰ Στανά.

Ἔτσι μὰς φοβερίζουν οἱ σύμμαχοι κι' οἱ φίλοι,
καὶ μὲς' στὸ τόσο χάλι
θάχουμε μπλόκο πάλι,
καὶ κάθε μας βαπόρι' στὴ Μάλτα θὰ τὸ σταλή.

᾿Ὅ σὺ λαλιότερε πάντων ἀνθρώπων,
μὴ μ' ἀναφέρῃς περὶ θηρίων,
μὴ λέγῃς τίποτε περὶ μετώπων
στρατῶν μεγάλων, στρατῶν ἀγρίων.

Π.— Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ.— Ἀλοῦθετα,
δὲν εἶναι κολακῶθια.

Δὲν θέλω τώρα λόγων σιέλους,
μὴ μ' ἀναφέρῃς καὶ γὰρ Φρατέλους,

Τὸν Ἄγγλο Ναύαρχο πού λές τὸν ἐπίσασε μπουρίνι
γιατὶ καμπόσοι παστρικάι καὶ Φραγκολεβαντινοὶ
κάνουσε, Περικλέτο μου, πολέμου λαθραμπόρια,
ἐποὺ δὲν ἔχουν ὄρια.

Καὶ δίνουσε σ' ὑποβόρεια Γερμανικὰ μπανζίνα,
μὰ δίνουσε καὶ πετρέλαιο, κί ἔτσι πού λές μ' ἐκεῖνα
βατοῦλα τορπιλλίζονται, βατοῦλα πάντα κάτω
'στῆς θάλασσας τὸν πάτο.

Με' στὸ τόσο μας τὸ χάλι,
προσφιλεῖς μου συμπολιταί,
μπλόκο θάχουμε καὶ πάλι,
μπλόκος νέος ἀπειλεῖται.

Κάθ' ἐφοπλιστῆς χαιρέτω,
γιὰ τὴν Μάλτα βάζει πλώρη...
τί καλά, βρὲ Περικλέτο,
ποὺ δὲν ἔχομε βαπόρι.

Ναύαρχος μὰς ἀ πειλεῖ
μιάς συμμάχου μας πιστῆς...
τί καλά, βρὲ κουρελιῆ,
ποὺ δὲν εἰμ' ἐφοπλιστῆς.

Τρεῖς ἀλλοίμονο σ' ἐκείνουσε ποὺχομε πλεοῦμενα,
γι' αὐτοὺς ἀβικοὺς θυμοί,
κί ὅλοι θέλωνας καὶ μὴ
θὰ γνωρίσουσε τοὺς Μαλτέζουσε' στὰ καλά καθοῦμενα.

᾿Ω! τῆς μοίρας τῆς κακῆς,
Περικλέτο κυτρινιάρη!...
μὴτ' ἐκ τῆς Ἀμερικῆς
θὰ μὰς ἐρχεται σιτάρι.

Τότε δὲν θὰ τραγουδῆς
ξένοιστος 'στῆς πρασινάδες,
μὰ τοῦ Φαραῶ θὰ δῆς
τῆς ἰσχυαῖς τῆς ἀγλαδάς.

Τὸν Ἐγγλέσο μας, κωθῶνι,
τὸν ἐπίσασνε θυμοί,
Ἄγγλος Ναύαρχος θυμόνευσε
καὶ κακὰ βυσσοδομεῖ.

Ἔγγρα λέσσοσα κί ἔγρα μὸλα
γιὰ τὴν Μάλτα, καπατάνοι,
καὶ τινάζετε τὰ κῶλα
μὰς 'στῆς Μάλτας τὸ λιμάνι.

Τότε θὰ ῥωτᾶς γιατί
τέτοια πεῖνα δυνατῆ
νέχη κί ἡ δική μας πλάσις,
ὅπου πάντα δαίχνει τάσις
'στὴν Ἀντάντ ἐλικρινεῖς;
καὶ ῥωτῶντας θὰ θρηνηῖς.

Τότε πλέον, προσφιλεῖ,
μὴτε τοῦκ θὰ σ' ὠφελεῖ,
μὴτε πακτωλὸς ἀκόμα.

Μὰ μετὰ πολλῶν ὁμοῦ
θ' ἀπομεινῆς ἐκ λιμοῦ
ἔνα θνησιμαῖον πτόμα.

Μείνουσε καὶ μὴ λησμόνευσε
πῶς ὁ Ναύαρχος θυμόνευσε
καὶ συμμάχουσε πολεμεῖ.

Μπλόκος καὶ λιμός, ζευζέκη,
ποὺ θὰ βῆγῆς μὲ τὸ τουφεκί
καὶ θὰ κυνηγᾶς φωμί.

Καὶ 'οὐ στὴν Μάλτα,
ἔμμετρε φάλλα,
θὰ πᾶς μετ' ἄλλων.

Πτωχὰς κοιλίας
καὶ τῆς Ἀγγλίας
τὴν μῆνιν φάλλων.

Τότε, βρὲ βουδι,
πολλοὶ θὰ κλαῖνε,
κί ἔνα τραγοῦδι
παλῆθ θὰ λένε:
Μάλτα χαλίνα,
φᾶς καββαλίνα.

Κε 2 Ὁ Περικλέτος ἀπορεῖ γιὰ τοῦ Ναύαρχου τὸ μπουρί.

Π. — Μές' στοῦ πολέμου τὰς ὁρμάς
θαρροῦσαμε τὰ καθ' ἡμᾶς
πῶς πᾶνε 'στὸ καλλίτερο.

Μὰ τεῖναι τοῦτο τὸ κακό!..
ἄλλο καὶ πάλι ξαφνικό
μὰς ἔβρηκε μεγαλήτερο.

Τώρα, πού κάπως προσδοκᾶς Βαρώνοιο τοῦκ νὰ πάρῃ,
κί ὁ περιλάλητος ἀγὼν
'τελειώσε τὸν ἐκλογὼν,
κί ἐκάθισε 'στὸν πάγκο του καθένας κατεργιάρης.

Τώρα, πού δὲν τρομοκρατεῖ συγχρόνουσε πατριώτας
τρέμος Κουβέρνοιο δυνατός,
κί ὁ Ράλλης' σῆχας κί αὐτοὺς
ἀπὸ τοὺς συνωμώτας.

Τώρα, πού μετροῦν τὰρξινὰ
καθεμιάς συγχρόνουσε στάνης,
καὶ μὲ χλιὰ θεὸ στανιὰ
καὶ παραληροῦσας φρένας
ἀγωνίζεταὶ καθένας
νὰ φανῆ κί αὐτοὺς τσοπάνης.

Τώρα, πού κί Ἰσραηλιταὶ καὶ Νεότουρκοὶ πολλοὶ
θὰ μπουνο μῆσα 'στὴ Βουλή,
κί ἀπὸ γνώσι καὶ μισαλλὰ
ἐπιγγαίναμε καλά.